

повече, за да се оправи или подобри мѣстото въ книжевната ни история, което му е урѣкла вече „Мати Болгария“. И двата ръкописа на Неофита Бозвели, характерни за автора си, годни за културно исторични допитвания, нѣматъ оная книжевна стойннсть и значение, които да оправдаватъ ситни дирения на извори, узорн или образци, вариации или варианти, оправки съ добавки и други подобни възможности. Такива дирения сж напълно оправдани около ръкописната история на Паисия Хилендарски, защото тя е имала свое бѣлѣжито книжевно потомство, свързано и съ образуване на важни народностни възгледи; тя притежава най-сетнѣ и слогови, дори и художествени особености, каквито за книжевенъ трудъ отъ нѣко врѣме, рѣчи единъ вѣкъ прѣди „Мати Болгария“, важатъ съвсѣмъ инакъ, отлѣжкото биха важали по врѣмето на тоя трудъ, въ който нѣкъ ги нѣма.

Чърти отъ методата на издиранията на професора Шишмановъ за Фотинова и за Неофита Бозвели съгледдаме и въ издирянето на професора *М. Арнаудовъ* за *Г. Раковски*. Въ нашия Етнографски музей е прибрана почетна сбирка отъ книжа на Раковски, негова тѣй да кажемъ архива. Изъ нея завѣрно ще бждатъ изчерпани всѣкакви податки, вѣсти, свидѣтелства и пасочвания, ако любители въ различнитѣ поприща на българската книжевна и научна дѣйностъ пристѣпятъ да се допитватъ и до нѣйнитѣ съкровища. Изучвайки и съ нейна помощъ личността и дѣйността на Раковски, професор Арнаудовъ биде честитъ да изкара нови лѣчи и да проникне въ нови положения за освѣтление на тоя нашъ политически ученъ и книжевникъ. Той обнародва за него въ Сборника на Българската Академия на наукитѣ голѣмъ свой трудъ, дѣто нарочито се занимава съ откритъ въ архивата на Раковски